

Լ Ս Ո Ղ Ն Ե Ր Ը

Դըրան զարկին հեռ, լուսնի սակ,
 «Ո՞վ կայ այնտեղ», համբողջն ըսաւ,
 Լըռութեան մէջ, իր ձին, անդին,
 Մինչ կը կըրծէր խոսն անհառին:
 Աւսարակէն, թռչուն մը դուրս
 Սուրաց գլխուն վերել անոր.
 Ու ան կրկին բաղխեց դըրան.
 «Կա՞յ մէկը հոն», ձայնեց նորէն:
 Ո՛չ ոք իջաւ բայց համբողջին.
 Ու սերեւծածկ յեցորմէն դուրս
 Ո՛չ մէկ գըլուխ երկաբեցաւ,
 Նայելու խորն իր աչքերուն
 Երանութեան, ուր ան մնաց լուռ, շրւարուն:

Լսողներու խումբ մը միայն,
 Ձերք ուրուական-բընակիչ, հո՛ն՝
 Լեռած տունին մէջ հեռաւոր,
 Մտիկ ըրաւ ձայնի՛ն՝ կուգար
 Որ մարդերու խոր աւխարհէն:
 Ու սեղմըած իրարու մօտ,
 Շողերուն սակ՝ մինչեւ պարսպ
 Սըրահն իջնող մութ սանդուխին,
 Ափսոսանքով ու յուզումով
 Մտիկ ըրին կանչք՝ մինակ ետ եկողին:

Ու ան՝ համբողջն, ըզզաց արտին իր խորէն
 Թէ իր կանչին պատասխանող ձայներուն
 Մէջ բան մը կար օտար ու պաղ, նըւաղուն.
 Ձին կ'արածէր դեռ մարմանդին վըրայ մութ,
 Անտեղազարդ երկնքին սակ սերեւոյս:
 Այս անգամուն դըրան ամուր զարնելով,
 Դըլուխն իր վեր ան բարձրացուց ձայնին հեռ.
 «Անոնց ըսէ՛ք որ ես եկա՛յ, բայց ոչ ո՛ք՝
 Որ պատասխան տար իմ արտին կանչերուն:
 Ըսէ՛ք անոնց, ես պահեցի՛ խօսքը իմ»:

Բայց իր ձայնէն խուսրը ոչ իսկ շարժեցաւ,
 թէեւ ամէն մէկ բառ ինկող իր բերնէն
 Առձագանգեց ըստութիւն մէջ լուռ տունին,
 Միակ մարդէն որ միշտ հսկած էր արթուն:
 Բայց լսեցին ասպանդակին վրայ ձիուն
 Ոսկը անոր, ու քարին՝ ձայնն երկաթին.
 Եւ թէ ինչպէ՛ս կը ծփաւ ետ, մեղմօրէն,
 Նոյն լուսիւնը հին տունին, մինչ անդին
 Չայնն էր հասնող՝ սմբակներուն սրաքոնիչ:

Թրգմ. Շ.-Մ.

f

WALTER DE LA MARE

ՏԱՐ, ՀՈԳԻԴ ԻՄ...

Տար, հոգիդ իմ, տա՛ր անոր, ինչպէս սովոր ես արդէն,
 — Կարեկցութեամբ մը խորունկ, ու մըղումով գորովի —
 Անոյ՛ց հեղումն աչքերուդ, ու ժըպիտիդ գողը շէն.
 Տար շունչիդ թե՛ւր թեթեւ ու ձայնիդ դողն ընձանի:

Իր վիշտին հետ, առանձին, ու ձանձրոյթին հետ իր՝ ծով,
 Քեզ կը սպասէ ան հիմա, քեզ կը յուսայ աղմկոյ:
 Սէր մը հիւանդ ըրաւ զայն, պիտի բուժես զինք սիրով.
 Պիտի դառնաս դուն իբրեւ բարի հրեշտակը անոր:

Պիտի խօսիս իր ցաւին ու օրօրէ՛ս պիտի զայն,
 Բաւերով գողօր ու գգուող, երգի մը պէս դաւեանայն.
 Պիտի հոգին իր բանա՛ս երազներու լուսացան...

Օր մը զիտնայ պիտի ան, զընամատէ բարձրօրէն
 Քոյր բարութիւնը արտիդ, սիրոյդ արե՛ւը՝ իրեն,
 Ու գուցէ մօտ է, հոգիս, որ դուն սիրուի՛ս այդ սէրէն:

Ն. ԿԱՏԱՐ